

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Przeworsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Gaca

Protokolant: st.sekr.sądowy Katarzyna Półtorak

po rozpoznaniu w dniach 12.01.2017 r., 15.02.2017 r., 15.03.2017 r. 19.04.2017 r. i 31.05.2017 r.

sprawy

P. K.

s. A. i G. z domu K.

ur. (...) w Ł.

oskarżonego o to że:

1. W dniu 26 lipca 2016 roku w miejscowości Ś., woj. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,4 promila, 2,3 promile oraz 2,2 promile alkoholu etylowego we krwi kierował po drodze powiatowej nr (...) motorowerem marki R. (...) o nr rej. (...) i poprzez nie zachowanie należytej ostrożności oraz nienależyte obserwowanie drogi nieumyślnie spowodował wypadek w ten sposób, że nie dostosował prędkości do warunków drogowych i na łuku drogi w prawo utracił kontrolę nad prowadzonym motorowerem, przejechał na drugą stronę drogi a następnie wjechał do przydrożnego rowu gdzie kierowanym motorowerem uderzył w betonowy słupek w wyniku czego pasażer którego przewoził M. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci wstrząśnienia mózgu, stłuczenia stawu kolanowego prawego oraz rany tłuczonej okolicy rzepki prawej, które skutkowały u niego rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni,

tj. o przestępstwo z art. 177§1 kk w zw. z art. 178§1 kk

2. W dniu 26 lipca 2016 roku w miejscowości Ś., woj. (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym – motorowerem marki R. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,4 promile, 2,3 promile oraz 2,2 promile alkoholu etylowego we krwi przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego w Łańcucie II Wydział Karny z dnia 7 maja 2013 roku, sygn. akt II K 188/13,

tj. o przestępstwo z art. 178a§4 kk w zw. z art. 178a§1 kk

u z n a j e

I. oskarżonego P. K. za winnego tego że w dniu 26 lipca 2016 roku w miejscowości Ś., woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,4 promila, 2,3 promile oraz 2,2 promile alkoholu etylowego we krwi kierując po drodze powiatowej nr (...) motorowerem marki R. (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował należytej ostrożności i nie dostosował prędkości do warunków drogowych oraz na łuku drogi w prawo utracił kontrolę nad prowadzonym motorowerem, przejechał na drugą stronę drogi a następnie wjechał do przydrożnego rowu gdzie kierowanym motorowerem uderzył w betonowy słupek w wyniku czego

pasażer którego przewoził M. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci wstrząśnienia mózgu, stłuczenia stawu kolanowego prawego oraz rany tłuczonej okolicy rzepki prawej, które skutkowały u niego rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni, to jest za winnego popełnienia wykroczenia z art. 86§2 kw i za to na zasadzie art. 86§2 kw

s k a z u j e

go na karę grzywny w kwocie 200 (dwieście) złotych

u z n a j e

II. oskarżonego P. K. za winnego popełnienia czynu wyżej w wyroku w pkt 2 opisanego, a stanowiącego przestępstwo z art. 178a§4 kk w zw. z art. 178a§1 kk i za to na zasadzie art. 178a§4 kk w zw. z art. 178a§1 kk

s k a z u j e

go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

III. na zasadzie art. 42§3 kk w związku z popełnieniem czynu opisanego w pkt 2 wyroku **orzeka** wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio

IV. na zasadzie art. 43a§2 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeka od oskarżonego **świadczenie pieniężne** w kwocie 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej – (...)/ (...)

V. na zasadzie art. 627 kpk, 624§1 kpk i art.2 ust. 1 pkt 2 oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 22.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z późn. zmian.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa **koszty sądowe w części**, w tym tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa kwotę 500 (pięćset) złotych oraz tytułem opłaty kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych, zwalniając go w pozostałej części od ponoszenia pozostałej części wydatków

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Przeworsku

z dnia 31 maja 2017 roku

sygn. akt II K 467/16

Prokuratura Rejonowa w Przeworsku oskarżyła P. K. o to, że:

1. w dniu 26 lipca 2016 r. w miejscowości Ś., woj. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,4 promile, 2,3 promile oraz 2,2 promile alkoholu etylowego we krwi kierował po drodze powiatowej nr (...) motorowerem marki R. (...) o nr rej. (...) i poprzez niezachowanie należytej ostrożności oraz nienależyte obserwowanie drogi nieumyślnie spowodował wypadek w ten sposób, że nie dostosował prędkości do warunków drogowych i na łuku drogi w prawo utracił kontrolę nad prowadzonym motorowerem, przejechał na drugą stronę drogi, a następnie wjechał do przydrożnego rowu gdzie kierowanym motorowerem uderzył w betonowy słupek w wyniku czego pasażer którego przewoził M. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci wstrząśnienia mózgu, stłuczenia stawu kolanowego prawego oraz rany tłuczonej okolicy rzepki prawej, które skutkowały u niego rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni, to jest o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.,

2. w dniu 26 lipca 2016 r. w miejscowości Ś., woj. (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym – motorowerem marki R. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,4 promile, 2,3 promile oraz 2,2 promile alkoholu etylowego we krwi przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazany

za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego w Łańcucie II Wydział Karny z dnia 7 maja 2013 r., sygn. akt II K 188/13, to jest o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 lipca 2016 r. oskarżony P. K. wraz z pokrzywdzonym M. K. (1) oraz B. Ł. i M. S. (1) przebywali w miejscowości G. na żwirowni nad wodą. Oskarżony przyjechał tu wraz z M. S. (1) jednym motorowerem, zaś pokrzywdzony M. K. (1) oraz B. Ł. przyjechali tu rowerami. Mężczyźni spędzili nad wodą ok. trzy godziny, pływali, opalali się, a także spożywali wszyscy piwo. Następnie oskarżony P. K. wraz z M. S. (1) wracając już motorowerem do domu wstąpili jeszcze na pobliską stację benzynową. Motorowerem kierował oskarżony. Na stacji benzynowej oskarżony znów spożył alkohol. W tym czasie na stację prowadząc rowery dotarli też M. K. (1) i B. Ł.. Po spożyciu alkoholu oskarżony wsiadł na motorower jako jego kierowca, zaś jako pasażer usiadł za nim M. S. (1). Wówczas to pokrzywdzony M. K. (1) postanowił zostawić na stacji rower i dosiąść się „na trzeciego” na motorower. Pokrzywdzony usiadł więc na końcu siedzenia motoroweru. P. K. i M. K. (1) założyli na głowy kaski i oskarżony rozpoczął wówczas jazdę w kierunku miejscowości B.. C. ochronnego nie posiadał siedzący w środku M. S. (1).

Oskarżony P. K. kierując motorowerem marki R. (...) o nr rej. (...) i przewożąc nim pasażerów M. S. (1) i M. K. (1) w miejscowości Ś. na przebiegającym w prawo przy posesji nr (...) łuku drogi powiatowej nr (...) stracił panowanie nad pojazdem, przejechał nim przeciwległy pas ruchu i wjechał do przydrożnego rowu, gdzie uderzył w betonowy słupek wodociągowy.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. K. (k. 115), zeznania świadka M. K. (1) (k. 27), zeznania świadka M. S. (1) (k. 143 w zw. z k. 35), zeznania świadka B. S. (k. 124 w zw. z k. 64), zeznania świadka M. K. (1) (k. 116 oraz k. 116 w zw. z k. 27-28), zeznania świadka B. Ł. (k. 116 oraz k. 116 w zw. z k. 21-22), notatka urzędowa (k. 1), umowa kupna sprzedaży (k. 6), dowód rejestracyjny (k. 7), potwierdzenie zawarcia obowiązkowego ubezpieczenia oc (k. 8).

Pokrzywdzony M. K. (1), który w chwili wywrócenia motoroweru miał na głowie kask ochronny w wyniku upadku z motoroweru i uderzenia o podłoże doznał krótkotrwałej utraty świadomości.

Na miejsce zdarzenia przybyły dwie załogi straży pożarnej, dwie załogi karetki pogotowia oraz patrol RD KPP P..

Od uczestników zdarzenia w tym kierowcy motoroweru wyczuwalna była woń alkoholu, wobec powyższego podjęto czynności zmierzające do ustalenia ich stanu trzeźwości. M. S. (1) i M. K. (1) zostali poddani badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem kontrolno-pomiarowym A. nr (...). U M. S. (1) badanie dało wynik 1,37 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś u M. K. (1) wynik ten wyniósł 0,81 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Kierujący P. K. odmówił poddania się badaniu na stan trzeźwości.

dowód: protokoły badania stanu trzeźwości (k. 4-5), zeznania świadka B. S. (k. 124 w zw. z k. 64).

Na miejscu zdarzenia funkcjonariusze policji wykonali stosowne jego oględziny, sporządzili dokumentację fotograficzną i szkic, zabezpieczyli też ślady osmologiczne. Wykonali ponadto oględziny motoroweru, który zabezpieczono na parkingu KPP P. wraz z dwoma kaskami oraz dwoma plecakami.

dowód: notatki urzędowe (k. 1-3), pokwitowanie (k. 9), protokół oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 10-11), szkic miejsca wypadku drogowego (k. 12), dokumentacja fotograficzna (k. 13-16), protokół oględzin rzeczy (k. 15-16), protokół oględzin pojazdu (k. 17-18), faktura VAT (k. 19), zeznania świadka B. S. (k. 124 w zw. z k. 64).

Wszyscy trzech uczestnicy zdarzenia zostali przewiezieni do SP ZOZ P.. W szpitalu ustalono, iż P. K. doznał obrażeń ciała w postaci ogólnych potłuczeń ciała, otarcia naskórka twarzy, prawego łokcia, prawego kolana, prawej stopy. Pobrano od niego krew do badania na zawartość alkoholu we krwi po czym na własne życzenie został zwolniony do

miejsca zamieszkania. W nadesłanych próbkach krwi stwierdzono obecność 2,4 promila, 2,3 promila oraz 2,2 promila alkoholu etylowego.

Pokrzywdzony M. K. (1) przebywał na obserwacji na oddziale chirurgii SP ZOZ w P. od 26 lipca do 1 sierpnia 2016 r. z rozpoznaniem szpitalnym wstrząśnienia mózgu, stłuczenia stawu kolanowego prawego i rany tłuczonej w okolicy rzepki prawej. Obrażenia jakie doznał M. K. (1) spowodowały rozstrój jego zdrowia na okres poniżej 7 dni.

M. S. (1) z ogólnym stłuczeniem oraz otarciem naskórka okolicy ciemieniowej po zaopatrzeniu ambulatoryjnym został zwolniony do miejsca zamieszkania. Obrażenia jakie doznał spowodowały u niego ślady naruszenia nietykalności cielesnej.

dowód: zeznania świadka M. K. (1) (k. 27-28), notatka urzędowa (k. 1), protokoły pobierania krwi (k. 38, 41, 44), sprawozdania (k. 39, 42, 45), opinia biegłego sądowego lek. med. W. C. dot. obrażeń M. S. (1) uzupełniona przesłuchaniem biegłego na rozprawie (k. 54-55 i k. 124), zeznania świadka B. S. (k. 124 w zw. z k. 64), zeznania świadka T. S. (k. 136-137), dokumentacja lekarska SP ZOZ w P. dot. M. K. (1) (k. 134), opinia pisemna biegłego sądowego lek. med. A. W. (k. 146).

Oskarżony P. K. ma 29 lat i jest bezdzietnym kawalerem. Ma wykształcenie gimnazjalne, jest osobą bezrobotną i nie posiada prawa do zasiłku. Utrzymuje się z prac dorywczych osiągając dochód 1300 zł miesięcznie. Nie posiada majątku.

dowód: dane osobo-poznawcze (k. 112), wyjaśnienia oskarżonego P. K. (k. 115).

P. K. był już wcześniej wielokrotnie karany wyrokami sądowymi. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Łąncucie z dnia 4 lutego 2013 r. sygn. akt II K 24/13 P. K. został skazany za stanowiący wówczas przestępstwo, a obecnie wykroczenie, czyn z art. 178a § 2 k.k. na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Łąncucie z dnia 7 maja 2013 r. sygn. akt II K 188/13 P. K. został skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat. Sąd orzekł także tym wyrokiem wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat. Powyższy wyrok uprawomocnił się 15 maja 2013 r.

Następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Łąncucie z dnia 18 lutego 2014 r. sygn. akt II K 629/13 P. K. został skazany za czyn z art. 124 § 1 k.w. na karę 1 miesiąca ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin, oraz za czyn z art. 288 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby lat 2.

Kolejnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Łąncucie z dnia 12 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 775/13 P. K. został skazany za czyny : z art. 226 § 1 k.k., z art. 222 § 1 k.k. oraz z art. 224 § 2 k.k. na karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat.

W dniu 21 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy w Łąncucie w sprawie o sygn. akt II K 333/15 wydał wobec P. K. wyrok łączny i w miejsce jednostkowych kar pobawienia wolności wymierzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Łąncucie z dnia 18 lutego 2014 r. sygn. akt II K 629/13 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Łąncucie z dnia 12 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 775/13 orzekł mu karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby lat 2 z równoczesnym orzeczeniem dozoru w okresie próby.

dowód: karta karna oskarżonego (k. 60-61), wyrok Sądu Rejonowego w Łąncucie z dnia 4 lutego 2013 r. sygn. akt II K 24/13 (k. 66-67), wyrok Sądu Rejonowego w Łąncucie z dnia 7 maja 2013 r. sygn. akt II K 188/13 (k. 68), wyrok Sądu Rejonowego w Łąncucie z dnia 18 lutego 2014 r. sygn. akt II K 629/13 (k. 69-70), wyrok Sądu Rejonowego w

Łańcucie z dnia 12 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 775/13 (k. 71-72), wyrok łączny Sądu Rejonowego w Łańcucie z dnia 21 stycznia 2016 r. (k. 73).

Oskarżony P. K. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyraził żal, że tak się stało. Dodał jednak, że wstrząśnienie mózgu nie zawsze jest kwalifikowane jako obrażenie powyżej dni siedmiu i zwrócił się do Sądu, aby zostało to zweryfikowane w toku procesu. Wyjaśnił, że trzy dni wcześniej odbył się pogrzeb jego mamy i dlatego spożywał alkohol. Dodał, że w dniu zdarzenia poznał się z pokrzywdzonym M. K. (1) i do chwili obecnej pomimo zdarzenia nie jest z nim w żaden sposób skonfliktowany. Przyznał, że spożywali razem wcześniej alkohol, po czym kierował motorowerem w miejscowości Ś., którym przewoził dwoje pijanych pasażerów.

Przyznanie się oskarżonego do faktu jazdy w dniu 26 lipca 2016 r. motorowerem po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości nie budzi żadnych wątpliwości Sądu w świetle zgromadzonego materiału dowodowego. Okoliczności te są w sprawie niewątpliwe, znajdują potwierdzenie w zeznaniach interweniującego funkcjonariusza policji oraz w dokumentacji procesowej z przebiegu interwencji.

Sąd dał też wiarę wyjaśnieniom oskarżonego odnośnie pozostałych podanych przez niego okoliczności, w tym dotyczących jego sytuacji osobistej i zawodowej. Są one niekwestionowane, znajdują potwierdzenie w stosownej dokumentacji i nie budzą żadnych wątpliwości Sądu.

W pełni za wiarygodne uznać należy zeznania B. S., albowiem są one szczere, logiczne i znajdują potwierdzenie w sporządzonej w sprawie dokumentacji procesowej, jak też w wyjaśnieniach oskarżonego. Świadek pełniąc służbę jako funkcjonariusz policji udała się do miejscowości Ś., gdzie miało miejsce zdarzenie drogowe. Jej zeznania odnoszą się do wskazania zaobserwowanych faktów i opisanie przeprowadzonych czynności. W ocenie Sądu B. S. podała tylko i wyłącznie to, co jest jej rzeczywiście wiadome w sprawie, zaś jej szczere zeznania mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się na zeznaniach świadków M. K. (1), B. Ł. i M. S. (1), uznając je za w pełni wiarygodne. Zajmując powyższe stanowisko Sąd miał na uwadze w pełni spójny i konsekwentny charakter opisu zdarzenia przez świadków, który dodatkowo znajdował potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Zdaniem Sądu poszczególne okoliczności podane przez świadków składają się na w pełni logiczny opis zdarzenia z dnia 26 lipca 2016 r., jak też odpowiadają zasadom doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania.

Nie budzą również wątpliwości co do prawdziwości przedstawionych faktów zeznania świadka A. S.. Jako lekarz udzielał on pomocy medycznej pokrzywdzonemu M. K. (1). Świadek logicznie wskazał, iż zawarte w karcie karnej rozpoznanie opierało się na wywiadzie od pokrzywdzonego.

W zakresie podanych faktów zeznania świadka dają wyraz jedynie temu, co jest mu rzeczywiście wiadome w sprawie. A. S. w niniejszym postępowaniu występował w charakterze świadka i jego zeznania nie mogą tym samym wkraczać w zakres zastrzeżony dla biegłych.

Odnosząc się do wydanych w sprawie opinii biegłych wskazać należy, iż nie budzi jakichkolwiek wątpliwości prawidłowość opinii biegłego W. C. odnośnie obrażeń doznanych na skutek przedmiotowego zdarzenia przez pasażera motoroweru M. S. (2). Biegły jasno i kategorycznie wskazał iż stanowią one naruszenie nietykalności cielesnej pokrzywdzonego. Przyjść więc z całą pewnością należy, iż nie powodują one rozstroju zdrowia pokrzywdzonego trwającego dłużej niż 7 dni.

Odnosząc się natomiast do opinii biegłego W. C. dotyczącej obrażeń ciała doznanych przez M. K. (1) wskazać należy, iż przy prawidłowym ich wyszczególnieniu nie zostały one właściwie przez biegłego zakwalifikowane. W szczególności doznane przez M. K. (1) obrażenie zakwalifikowane szpitalnie jako wstrząśnienie mózgu z uwagi na jego intensywność nie stanowi o naruszeniu rozstroju zdrowia pokrzywdzonego powyżej 7 dni. Dowodem na to jest jasna i przekonująca dla Sądu opinia biegłego neurologa A. W., która wydana została w oparciu o pełniejszy

materiał dowodowy w tym dokumentację z całego leczenia pokrzywdzonego a nie jedynie w oparciu o szpitalną kartę informacyjną oraz po przesłuchaniu lekarza opiekującego się pokrzywdzonym w szpitalu – lekarza A. S..

Nie może budzić wątpliwości, gdyż wynika to wprost z opinii biegłego W. C. i jego przesłuchania przed Sądem, iż opiniował on w oparciu jedynie o kartę informacyjną leczenia pokrzywdzonego i rozpoznanie jakie postawił tu przyjmujący go lekarz dyżurny. Biegły W. C. logicznie wyjaśnił przy tym powody dla których zakwalifikował doznane wstrząśnienie mózgu u pokrzywdzonego jako obrażenia skutkujące jego rozstrojem zdrowia trwającym dłużej niż 7 dni. Uzupełnienie materiału dowodowego na etapie postępowania sądowego nie pozwala podzielić wniosku opinii W. C. odnośnie kwalifikacji obrażeń u pokrzywdzonego M. K. (1).

W ocenie Sądu uzupełniony w trakcie postępowania sądowego materiał dowodowy nakazuje uznać za poprawną i logiczną opinię biegłego neurologa A. W. i na niej oprzeć ustalenia w sprawie odnośnie obrażeń jakich doznał pokrzywdzony M. K. (1). W ocenie Sądu opinia ta jest pełna, jasna i czytelna, zaś jej wnioski końcowe, znajdują oparcie w dokonanej przez biegłego analizie okoliczności sprawy. A. W. nie stwierdził zaistnienia u poszkodowanego skutku w postaci naruszenia czynności narządów ciała trwających dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. Biegły A. W. jest niekwestionowanym specjalistą z zakresu neurologii a więc dziedziny najistotniejszej z uwagi na treść opinii. Biegły opiniując dysponował pełną dokumentacją lekarską pokrzywdzonego, a w tym zeznaniami lekarza T. S., który diagnozował wystąpienie u pokrzywdzonego wskazanego w karcie informacyjnej obrażenia w postaci wstrząśnienia mózgu, które nie były dostępne dla W. C. w toku czynności wyjaśniających. Biegły W. C. wydając opinię w przedmiotowej sprawie oparł się jedynie na karcie informacyjnej leczenia szpitalnego, nie poddając jej jakiegokolwiek dalszej weryfikacji. T. S. na rozprawie w dniu 15 marca 2017 r. wskazał na podstawie jakich okoliczności uznano, że nastąpiło wstrząśnienie mózgu jednak nie określił jego stopnia. Opierając się na dokumentacji medycznej oraz aktach niniejszej sprawy biegły neurolog A. W. nie miał wątpliwości co do zaistnienia u M. K. (1) lekkiego stopnia wstrząśnienia mózgu, jednak powyższe nie świadczy o tym, iż zaistniało naruszenie czynności narządów ciała trwające dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

Sąd w zakresie ustalenia doznanych obrażeń ciała przez pokrzywdzonego, podzielił w całej rozciągłości opinię biegłego lek. med. A. W.. Dokument ten został sporządzony fachowo i rzetelnie, a płynące z niego wnioski są pełne, jasne i przekonujące dla Sądu. Biegły w oparciu o posiadaną wiedzę specjalistyczną, dowody materialne i osobowe, dokonał obszernej i szczegółowej analizy. Wnioski wywiedzione z opinii są logiczne i rzeczowe. Biegły w sposób zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego wskazał na obrażenia doznane przez pokrzywdzonego oraz mechanizm ich powstania. Opinia sporządzona została przez osobę bezstronną, o odpowiednim przygotowaniu zawodowym i fachowym. Oskarżony, jak również pozostałe strony postępowania nie podnosiły zastrzeżeń, co do jej treści. Prokurator prawidłowo zawiadomiony nie stawiał się na rozprawę na której Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego A. W.. Tym samym stwierdzić należy, że w żaden sposób jej nie kwestionował w toku procesu.

Sąd dał wiarę wszystkim ujawnionym w niniejszej sprawie dowodom z dokumentów uznając, że zostały one sporządzone zgodnie z prawem i w przewidzianej formie, a treść i autentyczność, jak też prawidłowość przeprowadzenia czynności, których wykonanie dokumentują nie budzą wątpliwości i stanowią odzwierciedlenie stanu faktycznego.

Sąd zważył, co następuje:

Odnosząc się do pierwszego z zarzuconych oskarżonemu aktem oskarżenia czynów wskazać na wstępie należy, iż przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. ma miejsce wówczas, gdy sprawca naruszając chociażby nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k..

Jest to przestępstwo powszechne, bowiem jego sprawcą może być każdy uczestnik ruchu, nie tylko kierujący pojazdem mechanicznym, ale również pieszy czy rowerzysta.

Według art. 177§1 k.k. z wypadkiem mamy więc do czynienia tylko wtedy, jeżeli jego skutkiem jest uszczerbek na zdrowiu osoby innej niż sprawca, polegający na naruszeniu czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia przez okres przekraczający 7 dni tj. nastąpi skutek określony w art. 157§1 kk. Gdy obrażenia pokrzywdzonego są mniejsze - można mówić jedynie o odpowiedzialności za niezachowanie ostrożności i spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego to jest o popełnieniu wykroczenia w ruchu drogowym kwalifikowanego z art. 86§1 lub §2 kodeksu wykroczeń.

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe nie doprowadziło do wykazania oskarżonemu sprawstwa w zakresie czynu z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

Nie ulega wątpliwości, że w dniu 26 lipca 2016 r. w Ś. na skutek niezachowania należytej ostrożności i niedostosowania prędkości do warunków drogowych przez P. K. kierującego motorowerem w stanie wysokiej nietrzeźwości doszło do przedmiotowego zdarzenia. Należy jednoznacznie i kategorycznie stwierdzić, iż przyczyną wypadku było zachowanie oskarżonego, który umyślnie naruszył zasady ostrożności w ruchu drogowym. Prowadził on pojazd w stanie nietrzeźwości, przewoził ponadnormatywną liczbę pasażerów jak też nie dostosował prędkości do warunków drogowych i przebiegu drogi na jej łuku.

Stwierdzając powyższe szczegółowo należało jednak zbadać także kwestię następstw niniejszego zdarzenia w postaci obrażeń ciała pokrzywdzonego M. K. (2), a precyzyjniej ich charakteru. Sąd czyniąc ustalenia w zakresie obrażeń oparł się na dokumentacji medycznej, a przede wszystkim opinii biegłego sądowego lek. med. A. W. sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania. Wynika z niej, że M. K. (1) w następstwie zdarzenia odniósł obrażenia ciała, które spowodowały rozstrój jego zdrowia i naruszenie czynności narządów jego ciała na okres trwający poniżej 7 dni. W wyniku zdarzenia pokrzywdzony M. K. (1) doznał m.in. lekkiego stopnia wstrząśnienia mózgu. Biegły w swojej opinii wskazał, iż z sądowo-lekarskiego punktu widzenia wstrząśnienie mózgu stanowi naruszenie funkcji ośrodkowego układu nerwowego i kwalifikowane jest jako naruszenie czynności narządów ciała trwające dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. tylko jeżeli jest to wstrząśnienie IV stopnia. Na IV stopień wstrząśnienia mózgu składają się utrata przytomności z biernym ułożeniem ciała, różnie długi okres splątania oraz różnie długi okres niepamięci wstecznej i następczej. W przypadku M. K. (1) zdaniem biegłego A. W. nie zostały spełnione przesłanki kwalifikowania IV stopnia wstrząśnienia mózgu, a w konsekwencji nie można w żaden sposób stwierdzić u niego rozstroju zdrowia i naruszenia czynności ośrodkowego układu nerwowego na okres powyżej 7 dni.

W oparciu o wskazane ustalenie stwierdzić więc kategorycznie należy, iż w przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw, by uznać oskarżonego P. K. za winnego popełnienia czynu z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

Równocześnie jednak z powyższym Sąd po wcześniejszym uprzedzeniu stron na zas. art. 400§1 kpk o stosowaniu w dalszej części postępowania odnośnie czynu zarzuconego oskarżonemu w punkcie 1 aktu oskarżenia przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia oraz po uprzedzeniu na zas. art. 399§1 kpk o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej tego czynu, w jego ramach uznał oskarżonego za winnego tego, że:

w dniu 26 lipca 2016 r. w miejscowości Ś., woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,4 promile, 2,3 promile oraz 2,2 promile alkoholu etylowego we krwi kierując po drodze powiatowej nr (...) motorowerem marki R. (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował należytej ostrożności i nie dostosował prędkości do warunków drogowych oraz na łuku drogi w prawo utracił kontrolę nad prowadzonym motorowerem, przejechał na drugą stronę drogi, a następnie wjechał do przydrożnego rowu, gdzie kierowanym motorowerem uderzył w betonowy słupek, w wyniku czego pasażer którego przewoził M. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci wstrząśnienia mózgu, stłuczenia stawu kolanowego prawego oraz rany tłuczonej okolicy rzepki prawej, które skutkowały u niego rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni, to jest za winnego popełnienia wykroczenia z art. 86 § 2 k.w.

Wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Z kolei art. 86 § 2 k.w. stanowi, iż kto dopuszcza się wykroczenia określonego w § 1, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało wszystkie znamiona wykroczenia określonego w art. 86 § 2 k.w.

P. K. prowadził motorower znajdując się w stanie znacznej nietrzeźwości oraz przewoził nim ponadnormatywną liczbę pasażerów. Nie zachował ponadto należytej ostrożności i nie dostosował prędkości do warunków drogowych w szczególności do przebiegu drogi po łuku. Umyślne naruszenie obowiązujących go przepisów ruchu drogowego jak też nie zachowanie zwykłej elementarnej ostrożności pozostaje niewątpliwe. Nie może również budzić jakichkolwiek wątpliwości, iż takim swoim zachowaniem spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym zarówno dla innych jego uczestników jak też przewożonych pasażerów. Zagrożenie to urzeczywistniło się w zaistniałej kolizji i doznanych przez pokrzywdzonego M. K. (1) obrażeniach.

Stan nietrzeźwości oskarżonego Sąd ustalił na podstawie opinii z badania zawartości alkoholu w jego krwi.

Uznając P. K. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 86§2 kw Sąd na zas. art. 86§2 kw wymierzył mu za nie karę grzywny w kwocie 200 zł.

Oskarżony przewoził niedozwoloną liczbę pasażerów, nie zważał na ewentualne konsekwencje swojego zachowania. Zupełnie nie liczył się ze zdrowiem i życiem swoim ani jego pasażerów. Wymierzając obwinionemu karę, Sąd miał na uwadze całokształt okoliczności popełnienia czynu, jak też warunki i właściwości osobiste sprawcy. Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 33 k.w., bacząc by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając przy tym stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma osiągnąć w stosunku do obwinionego.

Ponadto Sąd ustalił i przyjął, że P. K. w dniu 26 lipca 2016 r. w miejscowości Ś., woj. (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym – motorowerem marki R. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,4 promile, 2,3 promile oraz 2,2 promile alkoholu etylowego we krwi przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego w Łańcucie II Wydział Karny z dnia 7 maja 2013 r., sygn. akt II K 188/13.

Oskarżony czynem tym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. O przypisaniu oskarżonemu sprawstwa w powyższym zakresie zdecydował materiał dowodowy w postaci nie budzących wątpliwości zeznań świadków i wyjaśnień samego oskarżonego, a także opinia dotycząca zawartości alkoholu we krwi oskarżonego i odpis wyroku, którym został wcześniej skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k.

Przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnia sprawca, który znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Dobrem chronionym przez art. 178a § 1 k.k. jest bezpieczeństwo w komunikacji, tak bezpieczeństwo pojazdów, jak i pieszych. Nietrzeźwy kierowca stwarza bowiem zawsze potencjalne zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Już sam tylko fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą wypełnienie ustawowych znamion przestępstwa, chociażby pojazd był prowadzony całkowicie prawidłowo, a sprawca nie naruszył żadnej innej zasady bezpieczeństwa w ruchu i nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa. Należy stwierdzić, że w realiach rozpoznawanej sprawy niebezpieczeństwo to nie było jedynie hipotetyczne, mając na uwadze to, w jaki sposób oskarżony prowadził pojazd oraz skutki, jakie nastąpiły w miejscowości Ś..

Przestępstwa opisanego w art. 178a § 1 k.k. dopuścić się można jedynie umyślnie. Jak w przypadku każdego przestępstwa umyślnego dla bytu odpowiedzialności karnej niezbędne jest występowanie po stronie sprawcy świadomości realizacji wszystkich znamion, a zatem i świadomości znajdowania się w stanie nietrzeźwości lub

odurzenia. Nie oznacza to oczywiście wymogu obejmowania zamiarem elementów ilościowych przesądających o odpowiedzialności, sprawca nie musi uświadamiać sobie stężenia alkoholu we własnej krwi, wystarczy obiektywna postrzegalność stanu nietrzeźwości. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością.

Warunkiem odpowiedzialności za każde przestępstwo jest ponadto przypisanie sprawcy winy, tj. postawienie mu zarzutu, że w chwili czynu mógł postąpić inaczej i dać posłuch normie prawnej nakazującej mu zachowanie zgodne z prawem.

Przez prowadzenie pojazdu należy rozumieć wprawianie go w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie w sposób zgodny z konstrukcją pojazdu, a więc bezpośrednie władanie mocą silnika i nadawanie pojazdowi ruchu i kierunku. Prowadzenie pojazdu to obsługiwanie układu kierowniczego, ale także wszystkich podstawowych mechanizmów mających bezpośredni wpływ na jazdę.

Pojazdem mechanicznym jest każdy pojazd drogowy czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak też maszyna samobieżna i motorower.

W przypadku ruchu lądowego miejscem popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. może być droga publiczna, ale także każde inne miejsce, w którym odbywa się faktycznie ruch pojazdów.

Odpowiedzialności karnej z art. 178a § 4 k.k. podlega sprawca czynu określonego w § 1, który był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Stan nietrzeźwości zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość (art. 115 § 16 k.k.).

Artykuł 178a § 4 k.k. cechuje niejednorodny charakter normatywny: pierwsza jego część wyraża instytucję nadzwyczajnego obostrzenia kary, polegającą na specyficznej recydywie w zakresie przestępstw komunikacyjnych, a druga część tego przepisu określa typ czynu zabronionego, bowiem okoliczności w nim wskazane związane są ściśle z oceną społecznej szkodliwości czynu sprawcy, który prowadząc pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości lub odurzenia, nie tylko narusza podstawowe zasady bezpieczeństwa w komunikacji, ale ponadto, nie wykonując wcześniej orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, okazuje lekceważenie dla wyroków sądowych, naruszając tym samym autorytet wymiaru sprawiedliwości.

Sprawca czynu z art. 178a § 4 k.k. podlega surowszej odpowiedzialności, albowiem ustawodawca przewidział za ten czyn karę pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika w sposób nie budzący wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

Oskarżony działał umyślnie w formie zamiaru bezpośredniego, bowiem spożywał wcześniej alkohol i zdawał sobie sprawę z faktu, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, a pomimo to kierował motorowerem po drodze publicznej w miejscowości Ś.. P. K. jest osobą dorosłą, zdawał sobie sprawę, że nie powinien w takim stanie kierować motorowerem. Można więc i należy przypisać mu winę to jest postawić zarzut, iż powinien był powstrzymać się w takim stanie od prowadzenia pojazdu. Fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, zwłaszcza w świetle jego wyjaśnień złożonych na rozprawie, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a także pozostałych wiarygodnych dowodów jakie zgromadzono w niniejszej sprawie nie budzi żadnych nawet najmniejszych wątpliwości. Tylko, że oskarżony nie pierwszy raz kierował pojazdem będąc pod wpływem alkoholu.

Sąd ustalił, iż oskarżony był uprzednio skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Łańcucie z dnia 7 maja 2013 r. sygn. akt II K 188/13 za przestępstwo umyślne z art. 178a § 1 k.k. Wyrok ten nie uległ zatarciu.

Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego jest znaczny. Przy jego ocenie Sąd wziął pod uwagę rodzaj naruszonego dobra, rozmiary grożącej szkody (oskarżony przejeżdżając przez drogę publiczną mając duże stężenie alkoholu swoim zachowaniem mógł doprowadzić do naruszenia zdrowia i życia ludzkiego), sposób i okoliczności popełnienia występku, wagę naruszonych obowiązków (obowiązek stosowania się każdego uczestnika ruchu drogowego do zakazu prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości). Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd miał także na uwadze postać zamiaru (zamiar bezpośredni).

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia występku z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd uznał, iż jedynie kara pozbawienia wolności spełni swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej, a więc pozwoli na to, iż oskarżony w przyszłości nie będzie wchodził w konflikt z prawem, gdyż wcześniej orzeczona kara tj. pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania za czyn z art. 178a § 1 k.k. nie spełniła takiej roli. Kara pozbawienia wolności wpłynie także na świadomość prawną społeczeństwa, wytwarzając w nim świadomość nieuchronności kary za działanie sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym. Orzeczona kara pozbawienia wolności będzie stanowiła dla oskarżonego konieczną dolegliwość podyktowaną względami represji i prewencji za zachowanie sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym, a jej wymiar odpowiada dyrektywom określonym w treści art. 53 § 1 i 2 k.k.

Ustalając wymiar kary Sąd wziął pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu (rodzaj i charakter naruszonego dobra) i stopień winy, a ponadto rodzaj naruszonych przez sprawcę obowiązków (zakaz prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości), właściwości i warunki osobiste sprawcy. Sąd miał na uwadze sposób i okoliczności popełnienia występku, zawartość alkoholu w organizmie, która znacząco przekroczyła granicę stanu nietrzeźwości, a która jako okoliczność podlegająca stopniowaniu ma wpływ na wymiar kary. Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił zarówno dotychczasową karalność oskarżonego, jak i zachowanie się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa. Postawa oskarżonego charakteryzuje się całkowitym lekceważeniem porządku prawnego i stanowi zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego. Uwadze Sądu nie mogło też umknąć, iż pojazd jakim poruszał się oskarżony to motorower co sprawia, iż zagrożenie jakie stworzył oskarżony jest nieco mniejsze niż analogiczne zdarzenie z udziałem kierowcy samochodu. Negatywny wpływ alkoholu na sprawność psychofizyczną kierowcy jest niekwestionowany, a stan ten jest jedną z głównych przyczyn zagrożenia bezpieczeństwa ruchu.

Sąd nie zastosował wobec oskarżonego dobrodziejstwa w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Zważywszy bowiem na jego dotychczasowy sposób życia oraz uprzednią karalność Sąd nie dopatrywał się podstaw do dokonania względem niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Oskarżony był już wcześniej wielokrotnie karany w tym za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. za które Sąd orzekł mu wówczas karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Ponadto oskarżony był karany za czyn z art. 288 § 1 k.k., z art. 124 § 1 k.w., z art. 226 § 1 k.k., z art. 222 § 1 k.k. i z art. 224 § 2 k.k. Pomimo tego nie zmienił jednak swojego postępowania i po raz kolejny popełnił przestępstwo kierując ponownie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. Oskarżony nie przestrzega więc w dalszym ciągu porządku prawnego, jak również nie ma szacunku do obowiązujących norm prawnych i wyroków sądowych. W obliczu powyższego należy stwierdzić, iż wymierzone wcześniej kary nie spełniły pokładanych celów resocjalizacyjnych. J.-nie więc kara o charakterze izolacyjnym wypełni wobec oskarżonego cele wychowawcze i zapobiegawcze, a więc pozwoli na to, że w przyszłości nie będzie on wchodził w konflikt z prawem.

Wymierzając karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania Sąd miał na uwadze także treść art. 69 § 4 k.k., zgodnie z którym wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, którymi kierował się Sąd orzekając karę bezwzględnie pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie nie zachodzi

szczególnie uzasadniony wypadek, o jakim mowa w art. 69 § 4 k.k., przemawiający za zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary. Wymiar sprawiedliwości, a w szczególności Sąd nie może bowiem biernie czekać na sytuację, iż oskarżony kolejnym swoim nieodpowiedzialnym zachowaniem doprowadzi do tragedii i pozbawi kogoś życia.

Zdaniem Sądu dotychczasowa postawa oskarżonego i sposób jego życia wskazują na to, iż w przypadku warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności nie zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności nie ma żadnych choćby minimalnych gwarancji, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstw. Sąd stanął bowiem na stanowisku, że aktualna prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego jest negatywna i nie ma jakichkolwiek, najmniejszych choćby usprawiedliwionych podstaw, by przyjąć wobec niego pozytywne rokowania co do dalszego jego zachowania. Stąd też rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności nie byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa.

Na podstawie art. 42 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Wskazać należy, że ze względu na charakter popełnionego czynu oraz stopień stanu nietrzeźwości oskarżonego, prowadzenie przez niego pojazdów w istotny i realny sposób zagraża bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Wskazany czas wykonywania orzeczonego środka karnego uświadomi oskarżonemu konieczność stosowania się do zakazu prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości.

Orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. jest obligatoryjne, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. W przedmiotowej sprawie taki wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami nie zachodzi. Sąd wskazuje na okoliczności wymienione powyżej przy wymiarze kary, jak i podniesione przy stwierdzeniu braku przesłanek do warunkowego zawieszenia wykonania kary. Stężenie alkoholu znacznie przekraczało dopuszczalny próg, a postawa oskarżonego charakteryzuje się lekceważeniem porządku prawnego. Trwała utrata prawa prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych stanowić będzie dla oskarżonego niewątpliwie znaczną dolegliwość, nie mniej jednak jest to wyłącznie konsekwencją poczynań samego sprawcy.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w minimalnej dopuszczalnej wysokości w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Orzeczenie tego środka karnego w razie skazania za czyn z art. 178a § 4 k.k. jest obligatoryjne. Konieczność jego zapłaty będzie dla oskarżonego dodatkową znaczną i wymierną dolegliwością płynącą z wyroku stanowiącego następstwo jego nieodpowiedzialnego czynu.

Rozstrzygnięcie o kosztach jest konsekwencją skazania. Biorąc pod uwagę, sytuację materialną obwinionego Sąd uznał, że pozwala ona na obciążenie go w części kosztami postępowania i opłatą po myśli przytoczonych w wyroku przepisów.